

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

Investim în mediu. Credem în viitor.

Instrumente Structurale
2007-2013

CU COPIII... ÎN ȘI DESPRE CĂLIMANI

PRIN PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL „MEDIU”
Dezvoltarea Infrastructurii de Vizitare și Conștientizarea Comunităților
Locale din Parcul Național Călimani

PROGRAMUL OPERAȚIONAL SECTORIAL „MEDIU” 2007-2013
Campanie cofinanțată din Fondul European de Dezvoltare Regională

Istorisiri de vânătoare

„Doi munți sânt falnici și mari în Moldova: Ceahlăul și Călimanii. Pustietatea și singuratatea Ceahlăului nu au pereche decât dincolo, în înfățișarea asupra Călimanilor.

Misterul lor stăruiește încă, în pâcla lor vânată se strecoară fantasmеle bourilor domnești pe lângă turma împietrită unde veghează stânca Dochiei. Aceeași amintire de basm leagă Călimanii de Ceahlău: șoapta amintirilor curge pe cetina codrilor venind din Călimani și din trecutul cel mai adânc...,,

Mihail Sadoveanu

Zâmburul

(Pinus cembra)

Într-una din poveștile noastre se spune că un drumeț, hoinărind dimineața prin pădure, a dat de un zâmburu pe care trăsnetul îl despicasе, dezgolindu-i rădăcina noduroasă. Omul a mângâiat-o cu luare aminte, parcă încercând să aline durerea copacului. Atunci i-a pătruns în nări o aromă puternică, ce se ridica din lemnul uscat, și îndată a auzit un glas care îi vorbea. Era al fapturii ce trăise ascunsă în acel arbore, un pitic bătrân, care va deveni însoțitorul și sfătuitorul drumețului. Zâmburul, un conifer din familia pinului, ne însuflă perseverență și fermitate a voinței, rezistență, dar și înțelepciunea de a ceda. El ne transmite impulsuri încurajatoare, ne învață să acordăm în orice situație răgazul necesar devenirii și maturizării, să apelăm la forța elementelor naturii și să ne arătăm concilianți în împrejurările furtunoase. Ne îndeamnă la moderație și puțină odihnă, atunci când muncim peste măsură, irosindu-ne puterea nechibzuit. Pentru că sfaturile lui înțelepte să ajungă la noi, nu e nevoie decât de liniște, răbdare, tăcere și

atenție. Ființa tainică a copacului ne hrănește psihic, ne aprinde, ne înviorează și ne face să respirăm liber. În condiții propice, zâmburul poate atinge înălțimi de până la 35 m. Crengile viguroase, depărtate de trunchi, alcătuiesc o coroană aproximativ ovală. La arborii mai vârstnici, scoarța maroniu-roșcată plesnește, acoperindu-se cu solzi mărunți. Frunzele, în formă de ace, cresc în mănunchiuri câte cinci la un loc, la varful unor ramurile scurte, au trei muchii, sunt lucioase și de un verde-albăstrui. Conurile sunt de formă rotunjită, compactă, care la început au o culoare violet-verzuie și devin brune, pe măsură ce se maturizează. Zâmburul este un arbore ce crește în zonele montane, la altitudini de 1500 - 2400 m, iar în Parcul Național Călimani s-a înființat chiar o rezervație cu scopul de a proteja acest falnic arbore.

Preluare si adaptare:
Formula As

POVEȘTEA PADURII

A fost odată o samântă care a ajuns pe o piatră, poate picase din cer sau poate fusese adusă de vânt de niciunde, cert e, că ea avea ca tovarăș numai piatra pe care stătea. În această situație ea începu să facă eforturi să se împrietenească cu suportul ei, piatra. La început ea îi cânta un cântecel, vegetal, bineînțeles și .. deodată piatra prinse viață și își oferii prietenia, deschizând în corpul ei mici canale prin care sămânța putea să bea apă. Pe zi ce trecea prietenia lor se consolida și în cele din urmă sămânța prinse piatra în mici piciorușe firave și începu să o iubească cu foc. Această dragoste se întări și planta începu să-i mulțumească cerului pentru această prietenie minunată și tot uitându-se în sus la Domnul ea începu să se înalțe.

Crescu și crescú până ce deveni măreață și putu cuprinde cu privirea ei vegetală, ținuturi îndepărtate. În timpul acesta piatra o ajuta cu apă și chiar cu sărurile minerale din corpul ei. Pentru că dorea să vadă ce se petrece în împrejur, începuse și ea, piatra, sub formă de săruri minerale, să urce în corpul plantei, ca să aibe o perspectivă mai largă. Zilele treceau și circulația sărurilor se întetea, pe de altă parte, Domnul trimetea acestor buni prieteni, binecuvântări și energii divine care să-i întărească, să-i sprijine în relația lor.

Cu timpul, începu, din corpul celor două, piatră și plantă, să crescă ramuri tinere și apoi fructe cu semințe care zburau și se înfingeau în alte pietre și astfel ciclul se relua, și dintr-odată cei doi prieteni nu mai erau singuri, s-au trezit înconjurați de o mulțime asemenea lor. Astfel lua naștere o comunitate, pe care Domnul o numi Pădure.

de Valentina Alexandru

Cu toții auzim, din ce în ce mai des, acest cuvânt “poluare”. Ați înțeles de la părinți, de la școală, din emisiunile de televiziune și radio, din reviste și ziare că poluarea aerului, apei sau solului e un fenomen negativ, care poate afecta sănătatea omului, a animalelor și a plantelor din jur, adică a organismelor vii. Cum de s-a ajuns în această situație? Pentru a trăi și a se dezvolta, omul are nevoie de: aer; apă; căldură; lumină; sol; adăpost; hrană - Toate acestea trebuie păstrate curate și sănătoase!

Iată câțiva pași simpli pentru protecția mediului:

Cumpărați produse pentru un mediu sănătos! Ambalajul voluminos al produselor poate fi redus. Cumpărați produsele împachetate în ambalaje reciclabile pentru că este mai sănătos pentru mediul înconjurător. Căutați etichetele ecologice care garantează faptul că produsele cumpărate nu fac rău mediului înconjurător.

Separați deșeurile! În fiecare casă, se strâng tot felul de obiecte de care trebuie să scăpați. Separați sticlele, cutiile de conserve, ambalajele de la dulciuri, caietele, hainele vechi și alte obiecte care nu vă mai sunt de folos și predați-le centrelor de reciclare din orașul vostru. Cât mai puține pungi din plastic! Observăm, câteodată, pungi din plastic aruncate pe străzi, în parcuri, pe malul apelor sau pe traseele din parcurile naționale și naturale. Este bine să nu cereți vânzătorului ambalaje sau pungi din plastic atunci când cumpărați numai o ciocolată, un creion, sau un caiet. Când mergeți la cumpărături, este mai bine să folosiți pungile din pânză, pe care le păstrați apoi în casă.

Utilizați gunoiul ca îngrășământ! Utilizarea gunoiului ca îngrășământ este o soluție ideală pentru a scăpa de resturile alimentare din gospodărie. Fie că aveți grădină, sau doar câteva ghivece cu flori în balcon, această metodă poate da rezultate neașteptate și, în plus, păstrează mediul curat.

Nu aruncați gunoiul pe stradă! Mulți dintre cei pe care îi cunoaștem aruncă gunoiul pe stradă în apă sau pe traseele montane. Atrageți-le atenția să folosească locurile special amenajate! Murdăria înseamnă poluare!

Stingeți lumina și reduceți încălzirea! Dacă simțiți că în casă este prea cald, reduceți încălzirea sau închideți caloriferele și sobele. Stingeți lumina când ieșiți din cameră și scoateți televizorul din priză când plecați la școală. Dacă uitați televizorul în priză, acesta consumă curent electric degeaba. Economisind energia, salvați mediul înconjurător!

Utilizați bicicletele pentru deplasările scurte! Știați că pentru a parcurge un kilometru pe jos vă sunt necesare doar zece minute? Dacă mergeți pe bicicletă, ajungeți la școală mai repede și sunteți mult mai sănătoși. Gândiți-vă puțin dacă aveți, într-adevăr, nevoie de mașină când mergeți la școală! Sfătuiți-vă părinții că plimbarea pe jos este benefică pentru sănătate și mediu. Mașinile poluează aerul!

Colectivul Parcului Național Călimani desfășoară numeroase acțiuni cu ajutorul elevilor voluntari, acțiuni prin care sunt curățate traseele montane de deșeurile abandonate de turiștii nepăsători, acțiuni de educație ecologică în care sunt educați pentru un comportament prietenos față de natură și o conduită „agresivă” față de cei indiferenți în fața calității mediului.

Poluarea Arborelui Bătrân

Se spune că demult a existat un arbore bătrân și maiestuos, cu ramurile imense întinse spre cer. Când înflorea, fluturi de toate formele și culorile veneau de pretutindeni și dansau în jurul lui. Când făcea fructe, păsări din țări îndepărtate veneau să guste din ele. Ramurile sale arătau ca niște brațe vâjnoase. Era minunat. Un băiețel obișnuia să se joace sub el în fiecare zi, iar copacul s-a obișnuit cu micuțul prieten și a început să-l iubească. Ramurile sale erau foarte înalte, dar el și le apleca drăgăstos ca băiatul să le poată atinge pentru a-i mângâia florile și culege fructele. Când micuțul se bucura de darurile lui bătrânul copac era cuprins de un val incredibil de fericire. Băiatul creștea. Uneori, dormea la rădăcina copacului, alteori îi mânca fructele, sau purta o coroană împletită din florile sale. Se simțea atunci de parcă ar fi fost regele junglei. Văzând cum băiatul purta cununa sa, dansând cu ea, copacul se simțea fericit. Îl aproba cu ramurile sale; îi cânta în bataia vântului. Băiatul a crescut și mai mult. A început să se cațere în copac, legănându-se pe ramurile sale. Ori de câte ori se odihnea pe ele, copacul se simțea fericit.

Timpul a trecut, iar copilul mare acum începu să fie apăsător de alte îndatoriri. Avea ambițiile lui. Trebuia să își treacă examenele, să își facă prieteni. Așa că a început să vină din ce în ce mai rar pe la copac. Acesta îl aștepta însă mereu nerăbdător, strigându-i din adâncurile sufletului său: Vino! Vino! Te aștept! Când băiatul nu venea, copacul se simțea trist. Tânărul a crescut și mai mult, iar zilele în care trecea pe la copac au devenit din ce în ce mai rare. El deveni ambițios și prins în afacerile sale lumești. Ce copac? De ce ar trebui să-l mai vizitez? Intr-o zi, pe când trecea prin apropiere, copacul i-a strigat: Ascultă! Te aștept în fiecare zi, dar tu nu mai vii pe la mine. Tânărul i-a răspuns: Ce poți tu să-mi oferi ca să merite să mai trec pe la tine? Eu am nevoie de bani acum. Tu nu îmi poți fi de nici un folos acum. Aș putea veni, dar numai dacă ai ceva de oferit. Altminteri, nu văd de ce aș face-o. Uimit, copacul i-a spus: Nu vei mai veni decât dacă îți voi oferi ceva? Dar eu ți-am dăruit tot ce am avut! Din păcate eu nu am bani. Aceasta este o invenție a oamenilor. Noi, copacii, nu avem bani și totuși suntem fericiți. Crengile noastre se umplu de flori, apoi de fructe. Umbra noastră îi răcorește pe cei bătuți de arșiță, îi adăpostește pe cei cotropiți de furtună. Când bate vântul, dansăm și cântăm împreună cu el. Deși nu avem bani, păsărelele se înghesuie să cuibărească pe ramurile noastre și cîrlesc vesele aici! Tânărul i-a răspuns: Eu nu am timp de pierdut cu tine, vreau să mă îmbogățesc și sunt ocupat cu probleme. Copacul s-a gândit puțin și spuse: Atunci, culege-mi fructele și vinde-le. În felul acesta, vei obține banii de care ai nevoie. Tânărul s-a luminat imediat la față. S-a urcat în copac și a cules toate fructele, chiar și pe cele necoapte. În grabă sa, i-a rupt crengile și i-a scuturat frunzele, dar copacul s-a simțit din nou fericit. Tânărul nu și-a dat nici măcar osteneala să-i mulțumească arborelui, dar acestuia nu-i păsa. Adevărata sa mulțumire s-a produs atunci când acesta a acceptat oferta de a-i culege fructele pentru bani și bucuria pe care i-a putut-o face. După aceea băiatul nu s-a mai întors din nou multă vreme. Acum avea bani și era foarte ocupat să obțină cu ajutorul lor încă și mai mulți bani. A uitat cu totul de copac, și astfel au trecut anii...

Copacul era trist. Tânjea după întoarcerea băiatului, întreaga sa ființă era în agonie. După mulți ani, tânărul, devenit între timp om așezat, a trecut prin preajmă. Acesta i-a strigat fericit: Vino la mine! Vino și îmbrățișează-mă! Bărbatul i-a răspuns: Termină cu prostiile. Făceam asemenea lucruri pe vremea când eram un copil fără minte. Copacul a insistat: Vino, mângâie-mi crengile. Dansează cu mine! Bărbatul i-a răspuns: Termină cu flecăreala asta stupidă! Acum doresc să-mi construiesc o casă. Mă poți tu ajuta cumva? Copacul a exclamat: O casă? Bine, dar eu trăiesc fără așa ceva. Singurii care trăiesc în case sunt oamenii. Toate celelalte creaturi trăiesc liber, în natură. Cât despre oameni, cu cât casa în care trăiesc este mai mare, cu atât mai mici par în interiorul ei. Noi nu avem case, dar uite ce îți propun: Îmi poți tăia crengile, pentru a-ți construi o casă cu ajutorul lor. Fără să mai piardă timpul, bărbatul rețese crengile impunătoare ale bătrânului arbore. Din aceasta a rămas acum doar trunchiul, dar era foarte fericit, iubitul lui copil își cladise casa mult visată. Bărbatul a uitat din nou de bătrânul protector și anii au trecut fără număr. Copacul, devenit acum un simplu trunchi fără crengi, a continuat să-l aștepte. Ar fi vrut să îl strige, dar nu mai avea ramuri și frunze care să poată glăsui în bătaia vântului. Furtunile continuau să-l bată, dar el nu mai putea scoate nici un sunet. Timpul a trecut, iar bărbatul îmbătrânise și el. Odată, se afla prin apropiere, așa că a venit și s-a așezat sub copac. Acesta l-a întrebat: Ce mai pot face pentru tine, iubitul meu prieten? Te-ai întors după foarte, foarte mult timp. Bătrânul i-a răspuns: Ce poți face pentru mine? Mi-aș dori să ajung într-o țară îndepărtată, să mă îmbogățesc definitiv. Dar pentru asta, am nevoie de o barcă! Copacul se îngrijoră dar totuși îi zise: Taie-mi trunchiul și fă-ți o barcă din el. Aș fi extrem de fericit să devin barca ta și să te ajut astfel să-ți îndeplinești visele. Dar, te rog, ai grijă de tine și întoarce-te cât mai repede. Voi aștepta mereu întoarcerea ta. Omul a tăiat trunchiul copacului, și-a făcut o barcă din el și a plecat degrabă fără să mai privească înapoi. Acum, din copac nu a mai rămas decât rădăcina, dar el a continuat să aștepte cu rabdare întoarcerea iubitului prieten. A așteptat mereu și mereu, conștient însă că nu va mai avea vreodată ceva de oferit și că poate bărbatul nu se va mai întoarce niciodată la el acum.

Dar în final acesta s-a întors după mulți, multi ani. Bătrânul copac l-a primit plângând de fericire. Îmi pare atât de rău copilul meu, îi zise acesta, dar nu mai am nimic să-ți dăruiesc, nu mai am fructe să le mănânci sau lemne să le tai. Nici eu nu mai am dinți cu care să muțc din ele nici putere să mai construiesc ceva acum. Nu-ți mai pot oferi chiar nimic, nu mai am decât aceste bătrane rădăcini uscate. Nu mai am nevoie de multe acum, după atâția ani, îmi doresc doar un loc liniștit să mă odihnesc, zise bătrânul om. Ah, minunat! Am auzit că rădăcinile unui bătrân arbore sunt locul perfect pentru odihnă, vino, așează-te lângă mine și te odihnește. Omul s-a așezat pe rădăcini și copacul era încă odată fericit până la lacrimi alături de dragul lui copil.

Preluare www.cartamea.eu

LUPUL

Pus deseori în rolul personajului cel rău în basmele și legendele multor popoare, lupul a fost mereu nedreptățit și de literaturi și chiar de istorie. Povești celebre ca Scufița roșie, Capra cu trei iezi sau Cei trei purceluși, au făcut copii din întreaga lume să se teamă de lupul cel rău care mănâncă iezi, vite sau chiar pe bunicuța, dacă aceasta se lasă păcălită și îl lasă în casă.

Lupul (Canis lupus), văr primar cu câinele domestic, este cel mai mare membru al familiei canide, familie din care face parte și vulpea, șacalul și câinele dingo, etc. Sunt animale frumoase, inteligente atletice și robuste și de temut în pădurile României și ale Parcului Național Călimani. Își încep viața ca pui primăvara, sunt foarte jucăuși, joaca fiind un mijloc prin care aceștia învață să vâneze. Familia lupilor se numește haită, aceasta fiind condusă de un lup conducător numit și mascul alfa și o lupoaică conducătoare numită și femela alfa, aceștia fiind cei mai puternici lupi din haită. Pentru procurarea hranei, lupii străbat distanțe mari (până la 50 km. pe noapte), și atacă alte animale din pădure, deseori mai mari decât ei. Spre deosebire de alte animale sălbatice, lupul este sociabil, trăind în haite formate din

perechea conducătoare, masculul și femela alfa, și puii din anul respectiv. O haită poate ajunge la 20-30 de membri. Lupii sunt animale nocturne care evită omul și pe care nu-l atacă decât dacă este rănit sau turbat. Lupii sunt animale carnivore, vânează în haită și ucid în general câpriori, cerbi, capre negre, mistreți, oi, vite, cai și câini. Ocazional consumă și carcase de animale moarte care au fost vâdate de alte specii, iar atunci când sunt înfometați pot consuma insecte, rozătoare, viermi de pământ, afine mure și alte vegetale. Preferă zonele împădurite de munte, din zonele subcarpatice, dar coboară și în regiunile de deal sau în râpele adânci cu mărăcinișuri, greu de penetrat de către om.

Nu trebuie să uităm ca lupul a fost prezent în conștiința neamului românesc încă din timpuri străvechi. Steagul de luptă al dacilor era un cap de lup. **Mircea Eliade** ne amintește ca dacii înșiși se numeau „**lupii**” sau „**cei care sunt asemenea lupilor**”. La început, ei se numeau „**daoi**” sau „**daos**”, numele frigian al lupului. Dacii au preluat numele lupului datorită ferocității și eroismului de care dădeau dovadă tinerii luptători.

UN GÂND PENTRU NATURĂ

Locuiesc într-o zonă binecuvântată de Dumnezeu cu ape limpezi și codri de rășinoase care, (îmi place mie să cred), este una din cele mai frumoase din țară și mai puțin poluate. Astăzi am plecat la plimbare... Ca în fiecare zi în toamna aceasta nesperat de lungă și de frumoasă...Intenționez să mă plimb pe liziera pădurii, să simt ultimele zvâcniri ale naturii care va amorți în curând. Respir cu nesat mirosul de brad și îmi continui drumul atingând din când în când coaja molizilor, parcă pentru a le simți vibrând suflul de sub coajă...

De departe se aude zgomotul unor crengi rupte...probabil cineva a venit să adune vreascuri. Mă gândesc ce binecuvântare e codrul pentru localnici și nu numai... Toată vara au fost fructe de pădure ca niciodată și ciuperci din abundență, pe care oamenii le-au valorificat. Și mie îmi plac afinele și fragii parfumați a căror aromă îmi amintește în iernile geroase de căldura dogoritoare a zilelor de vară.

Văzând atâta belșug, unii bătrâni spuneau: „a iarnă grea...” dar iată că deocamdată anotimpul alb se lasă așteptat. Și mai e și aerul acesta pur, ozonat, la doi pași de casă, pe care îl inspir cu nesat .

M-au furat gândurile...

Pe măsură ce înaintez simt miros de fum. Nu-mi place, pentru că e înecăcios și îmi schimbă starea de spirit. Fumul e din ce mai gros strecurându-se printre copaci cu repeziciune...

Fum înecăcios de cauciuc și de plastic. Înaintez mai repede ca să îmi dau seama despre ce este vorba și înmărmuresc. O porțiune din cea mai frumoasă zonă a pădurii a devenit groapă de gunoi. Aici ardeau, poluând aerul, tot felul de deșeuri.

Și, după cum se putea observa, nu era pentru prima dată. Se vedeau multe alte resturi cărora cineva încercase să le dea foc, la fel ca și acum, învăluind pădurea într-un nor sufocant. Cred că una din persoanele „vinovate” plecase de curând pentru că auzisem trosnetul crengilor rupte. M-am uitat împrejur întrebându-mă ce aş putea face eu, un copil, ca să îmi salvez pădurea, aerul ei curat, de agresiunea celor mari.

Am crescut altfel, într-un cult pe care îl avea tata pentru păstrarea nealterată a mediului înconjurător. Când mergeam cu el după hribi îmi spunea:„, simți ce aer curat e aici? „, Cum să nu fi simțit!

Acum trebuie să iau atitudine. Chiar mâine , la școală, voi propune colegilor să vină aici. Și apoi să reușim să sensibilizăm opinia publică. Sunt convinsă că majoritatea vor gândi ca mine. Și atunci sunt șanse să câștigăm lupta. Lupta pentru ca să respirăm „VERDE”!

UNGUREANU ANDREEA - IULIANA
SCOALA CU CLASELE I-VIII POIANA STAMPEI

PARCUL NATIONAL CALIMANI

Definiție – arie naturală protejată destinată pentru protecția biodiversității și pentru recreere.

Se află în administrarea **Regiei Naționale a Pădurilor**, prin **Administrația Parcului Național Călimani** cu sediul în municipiul **Vatra Dornei**, str. 22 decembrie, nr. 5.

Parcul Național Călimani este situat în nordul **Carpaților Orientali**, pe treimea superioare a versanților munților Călimani, cuprinzând întreaga calderă vulcanică a acestora, caldera cu dimensiuni de cca 10 km în diametru, cea mai mare din Europa.

Se întinde pe suprafața administrativă a patru județe **Suceava, Mureș, Harghita și Bistrița**.

Are o suprafață de cca. 24.500 ha, din care peste 17.000 ha sunt acoperite cu păduri.

Specia lemnoasă predominantă în pădurile parcului este molidul, urmată de fag, brad, zambru, tisa, paltin, scorus, anin verde, salcie căprească, iar în golurile alpine jneapăn și ienupăr.

Alte specii de plante din parc - **afin, merișor, bujor de munte, gențiana, orhidee, deditei**.

Speciile de plante ocrotite sunt - **zamburul, tisa, bujorul de munte, gențiana și jneapăn**.

Specii de animale și păsări care traiesc în parc - **urs, lup, râs, cerb, mistreț, vulpe, jder, dihor, bursuc, veveriță, cocoș de munte, acvila, uliu, șoim, corb**.

Pe cuprinsul parcului există trei rezervații - Rezervația științifică **Jnepenis cu Pinus cembra**, rezervație cu un regim strict de vizitare, aici fiind interzise orice tip de activitate umană inclusiv turismul, Rezervația geologică **12 Apostoli**, o zonă cu formațiuni stâncoase cu forme zoo - și antropomorfe, **Rezervatia Naturala lezerul Călimani** - zona de campare constituită în jurul unui lac de baraj natural, ambele fiind deschise turismului.

Turismul și camparea în parc sunt admise doar pe traseele și în locurile marcate în acest sens.

ULTIMUL GÂND...

Era un coșmar mai rău ca niciodată, cu chipuri de monștri precum în „Avatar” și cu hăuri imense care ne înghițeau lăcome și răzbunătoare...

Mă chinuiam să mă trezesc și nu reușeam să mă eliberez, ca și cum cineva mă ținea prizonieră, sufocată de ceva nevăzut, gata să îmi ia și ultima răsuflare...

Într-un târziu am deschis ochii chinuit și am încercat să privesc în jur, dar i-am închis imediat, roșii și înlăcrimați, fără să îmi dau seama ce se întâmplă, încercând în clipa următoare să inspir o gură de aer proaspăt pentru că noaptea fereastra mea e deschisă spre pădure, al cărei foșnet îl aud înainte de culcare.

Am început să orbecăi spre ușă ca să ies și, când am deschis-o, același fum înecăcios izvora în fuioare de deasupra pădurii. Se auzeau o mulțime de voci, dar nu reușeam să disting prea bine ce spuneau...., Nu le-a fost de ajuns că ne-au otrăvit aerul atâta timp, acum vor să omoare tot, și viețuitoarele pădurii.....,

Încercam să caut în mintea mea tulburată de vise negre logica celor întâmplare. Nu știam prea mare lucru despre fabrica de cherestea ce funcționa de ceva timp în zonă, decât că n-ar fi trebuit să fie acolo, atât de aproape de sat și de pădure. Oamenii protestaseră multă vreme, fără vreun rezultat și în cele din urmă se obișnuiseră și cu fumul înecăcios care le invadea curțile și casele într-o zonă considerată până nu demult „raiul pe pământ...”.. Mai aruncau priviri furioase Jeep-urilor care aduceau din când în când „personalități” cu costume negre și burți impresionante, dar aceștia plecau la fel cum veniseră, ambalând puternic motoarele mașinilor impresionante, cum nu văzuseră localnicii decât la televizor.

Erau triste însă că poluarea atmosferei le alungase și păsările, de sute de ani locuitoare ale pădurii și parcă tot mai puține și sub acoperișurile caselor. Vedeai pe la porți bătrâni

clătinând din cap a neputință și oftând din rărunchi la vederea unui nor de fum care urca pe cer...

Acum era însă altceva, mult mai grav, pentru că mirosea a ars și din direcția fabricii se auzea un murmur ca și cum o mulțime de oameni ar fi intonat un cântec de jale. Pe lângă mine a trecut în viteză un animal și am realizat cu greutate că era un iepure zburlit, cu blănița maronie plină de cenușă. „, Arde fabrica...” gândii eu, și am fost îngrozită la gândul că poate acolo erau foarte mulți oameni care luptau pentru viața lor.

Pașii m-au purtat aproape involuntar în acea direcție și spre mine a venit un om, de nerecunoscut sub masca de funingine... „,A ars tot...” a șoptit el, „dar nu e nimeni rănit”, și atunci am simțit o eliberare uriașă. M-a uimit faptul că nu îmi părea rău de fabrică, dar probabil pentru că pur și simplu locul ei nu fusese niciodată aici. De fapt, nu simțeam nimic decât o mare eliberare ca și cum zorii care apărea aduceau un nou început, la fel cum era fiecare zi din copilăria mea aici, ocrotită de soarele blând și de brazii eterni.

Fabrica n-a mai fost reconstruită niciodată, deși s-a încercat de nenumărate ori obținerea unei noi aprobări. Deși s-au făcut investigații serioase, nu s-a aflat niciodată dacă într-adevăr o mână criminală a distrus totul.

Eu cred că a plâns pădurea după păsări și oamenii după aerul curat, ozonat și atunci Dumnezeu s-a întors cu fața către noi, pământeni, care uităm adeseori să păstrăm ce avem mai frumos-mediul înconjurător nepoluat.

PILUG NICOLETA - MĂDĂLINA
Clasa a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII Poiana Stampei

